

Από

[Βασίλης Σεβδαλής](#)

Ο Άγγελος του Ολέθρου

-

03/06/2011

127

[0](#)

Δεν ξέρω γιατί εκείνο το πρωί ένιωθα τόσο πιεστικά την ανάγκη να διαβάσω τον Ύμνο στην Ελευθερία του Εθνικού μας ποιητή Σολωμού. Έψαξα να τον βρω. Πού αλλού; Στο διαδίκτυο. Κι άρχισα να διαβάζω?

Στον στοίχο 80 κατακεραυνώθηκα. Διάβαζα και ξαναδιάβαζα:

«Στέλνει ο Άγγελος του Ολέθρου

πείνα και θανατικό που με

σχήμα ενός σκελέθρου

περπατούν αντάμα οι δυο».

Πείνα; Υπάρχει πείνα στην Ελλάδα σήμερα;

Μα τί γράφουν οι δεινοπαθούντες στο καρτελάκι τους, όπου βρεθείς κι όπου σταθείς; «Πεινάω».

Εσένα, δεν σε σταμάτησε προχθές η γιαγιούλα στον δρόμο λίγο πέρα από το σπίτι σου και σου ζήτησε ένα ευρώ, γιατί δεν έχει σύνταξη και το χρειάζεται; Και στην είσοδο του ΙΚΑ, δεν καθόταν σιωπηλή η νέα γυναίκα με το μικρό της παιδάκι και το πλαστικό κοντάκι δίπλα, για να δεχτεί τον οβολό σου; Και ποιός ξέρει ποιά δράματα εκτυλίσσονται πίσω από τις κουρτίνες των σπιτιών. Κι αυτά, στα βόρεια προάστια.

Η περιοχή αυτή θεωρείται προνομιούχα. Τι γίνεται όμως παραέξω; Θα το ερευνήσω.

Μπήκα στο αμάξι μου και τράβηξα για την δυτική Αθήνα. Μετά το Χαϊδάρι, έστριψα αριστερά προς το Πέραμα.

Πριν είκοσι περίπου χρόνια, όταν υπηρετούσα στον ναυπηγοεπισκευαστικό κλάδο, αυτή η περιοχή ήταν ένα μελίσσι δημιουργίας. Κατασκευάζονταν και επισκευάζονταν μεγάλα και δύσκολα καράβια, δούλευαν έμπειροι και επινοητικοί μηχανικοί και τεχνικοί, συνεργεία, επιχειρήσεις. Ήταν το γκαράζ της μεγαλύτερης ναυτιλίας του κόσμου. Της Ελληνικής!

Στην είσοδο της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης τώρα ήταν αναρτημένο ένα πλακάτ που έγραφε:

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ Ν. ΖΩΝΗ

ΤΑ ΛΙΜΑΝΙΑ ΑΝΗΚΟΥΝ

ΣΤΟ ΛΑΟ

Υπογραφή:

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΖΩΝΗΣ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

Μπροστά μου αντίκρισα το εργοστάσιο ΝΑΥΣΙ. Τελευταία φορά που το είχα επισκεφτεί, ήταν μία σημαντική βιομηχανικά μονάδα με εξαίρετο εξοπλισμό και γύρω στους τετρακόσιους έμπειρους μηχανικούς και τεχνίτες. Τώρα κλειστό και άδειο. Ψυχή δεν κινιόταν στο χώρο. Προχώρησα μέχρι το τέλος της προβλήτας όπου ήταν αγκυροβολημένες οι δύο ναυπηγικές δεξαμενές, μία κάποιας ηλικίας και μία καινούργια. Άδειες αμφότερες. Και κανένα καράβι να περιμένει να δεξαμενιστεί?

Προχώρησα κατά μήκος της ζώνης όπου ήταν δεμένα καμιά δεκαριά πλοία, χωρίς όμως εμφανώς να γίνονται εργασίες. Ρώτησα τον νέο άνδρα με την φόρμα που στεκόταν στην πρύμνη ενός βαποριού: – Τι συμβαίνει με αυτά τα πλοία εδώ; -Τα περισσότερα είναι εκτός δρομολογίου, δεν έχουν δουλειά. Μερικά κάνουν καμιά μικροεπισκευή.

Περπάτησα μέχρι το τέλος της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης. Η ίδια εικόνα ερήμωσης. Με τους αμέτρητους γερανούς σε σειρές, και χωρίς να σηκώνουν ένα κιβώτιο. Ρώτησα έναν μεσόκοπο που στεκόταν μπροστά στην μαούνα του:

– Πώς πάει από δουλειά;

– Η ζώνη έχει νεκρώσει. Πέθανε. Το ίδιο και απέναντι, στα ναυπηγεία που βρίσκονται στην Σαλαμίνα.

– Μα πουθενά δεν δουλεύει κανείς;

– Παρακάτω στα καρνάγια, κάτι κάνουν με τα μικρά σκάφη και με τα κότερα.

Κατά μήκος της παραλίας, ατέλειωτες ταμπέλες από μικρά ναυπηγεία και συνεργεία. Οι πόρτες κλειστές. Τα περισσότερα μάλλον αργούντα, αλλά αρκετά είχαν μικρά караβάκια και κότερα που κατασκεύαζαν ή επισκεύαζαν. Όμως συνάντησα και ένα αρκετά μεγάλο και περιποιημένο που έγραφε:

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ

ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

Ενθουσιασμένος ρώτησα την μηχανικό που καθόταν στην πόρτα: – Πόσο προσωπικό έχετε;

– Δεν έχουμε προσωπικό. Εδώ δουλεύουν μόνο συνεργεία.

– Και τα συνεργεία έχουν δεκάδες, εκατοντάδες τεχνίτες;

– Εξαρτάται από τις δουλειές που παίρνουν. Εμείς τους διαθέτουμε εδώ την υποδομή. –

Υπάρχουν πολλές δουλειές;

– Όχι. Κάποτε λειτουργούσαν τα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά και Ελευσίνας και προέκυπταν δουλειές και για μας. Τώρα όμως σταμάτησαν τα πάντα!

Γνωρίζω από την ιστορία, ότι η Ελλάδα από αρχαιολόγων χρόνων ζει από την θάλασσα. Κι όποτε έχανε την επαφή με την θάλασσα, χανόταν. Βέβαια, υπάρχει η μεγάλη ναυτιλία, αλλά αυτή θέλει την υποστήριξή της. Και την υποστήριξη αυτή την προσφέρουν τα ναυπηγεία, που μπορούν να δίνουν εισοδήματα σε μια ολόκληρη πόλη, τον Πειραιά. Και μαζί του και σε ένα μεγάλο κομμάτι της Ελλάδος.

Σκέπτομαι, τί κρίμα να μην μπορούμε να κάνουμε στην χώρα μας εκείνες τις συνεννοήσεις, εκείνες τις συνθέσεις, που θα μας επέτρεπαν να αναπτύξουμε επαρκώς τον ναυπηγικό κλάδο,

στον οποίο διαθέτουμε διεθνή εμπειρία. Το συνάλλαγμα που θα συνέρεε, σε συνδυασμό με το συνάλλαγμα από τον τουριστικό τομέα, θα κάλυπτε τα βασικά ελλείμματα ώστε να έχουμε ένα ισοσκελισμένο ισοζύγιο πληρωμών, και να επιβιώνουμε ως χώρα στο ανταγωνιστικό περιβάλλον της παγκοσμιοποίησης.

Όσο για το συσσωρευμένο δημόσιο χρέος, με όση κατανόηση μπορεί ο καθένας μας να καταθέσει γι αυτούς, πρέπει να απαιτήσουμε και να επιβάλλουμε, να το πληρώσουν οι εμπλεκόμενοι στην χρεωκοπία της χώρας πολιτικοί, καθώς και οι «συνεταίροι» τους, αφού δικό τους κυρίως «ανδραγάθημα» είναι!

Είναι άδικο και ανήθικο, να ζητούμε από τον απλό και αμέτοχο πολλές φορές πολίτη, να πληρώσει από λεφτά που δεν έχει, αυτά που συσσώρευσαν στις τράπεζες του εξωτερικού οι ποικίλοι διαχειριστές της εξουσίας των τελευταίων δεκαετιών.

Ασυνήθιστο, θα πείτε; Ναι, όχι όμως και πρωτόγνωρο στο λαό μας και την ιστορία μας. Θέλετε παράδειγμα; Ο Κίμων έπρεπε να πληρώσει τα πενήντα τάλαντα χρέους που προξένησε ο πατέρας του Μιλτιάδης με την εκστρατεία κατά της Πάρου, και για την οποία καταδικάστηκε και πέθανε στην φυλακή λόγω αδυναμίας πληρωμής, μολοντί ήταν ήρωας και σωτήρας της Ελλάδος στον Μαραθώνα.

Γιατί να μην απαιτήσουμε κι εμείς π.χ., να επιστραφούν στα ταμεία του κράτους, τα είκοσι περίπου δισεκατομμύρια ευρώ που επιπλέον κόστισαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες, από εκείνους που τους διαχειρίστηκαν και προξένησαν, το πέραν του προϋπολογισμού, κόστος; Και πιστέψτε με, αυτό δεν είναι η μόνη περίπτωση?

Γύρισα, μετά το Κερατσίνι, την Δραπετσώνα, που με εντυπωσίασε με την καθαριότητά της – ελπίζω να μην ήταν σύμπτωση -, αλλά και τον Πειραιά και τον Ρέντη, την Νίκαια, το Αιγάλεω και τα Λιόσια ? έφτασα ως την χωματερή. Παντού έβλεπα μαγαζιά κλειστά ή προς ενοικίαση, αλλά και παρατημένα εργαστήρια και εργοστάσια. Κάθε ένα από αυτά που έκλεισε, συλλογιέμαι, άφησε πίσω του ανθρώπους ανέργους και οικογένειες δίχως εισόδημα και ψωμί. Ο ποιητής μιλάει και για θανατικό που στέλνει ο Άγγελος του Ολέθρου.

Υπάρχει θανατικό στην Ελλάδα σήμερα;

Μα δεν σκότωσαν προχθές, στο κέντρο της Αθήνας, τρεις καταδικασμένοι για άλλα εγκλήματα παράνομοι μετανάστες, τον Μανώλη Καντάρη, τον πατέρα που ήθελε να βιντεοσκοπήσει την γέννα του παιδιού του, για να του πάρουν την μηδαμινής αξίας κάμερά του; Και δεν δολοφονήθηκε ο νεαρός από το Μπανγκλαντές ? χωρίς όνομα αυτός ? από μαχαιριές αγνώστων; Φθάσαμε, εμείς οι Έλληνες, να σκοτώνουμε για αντίποινα! Και δεν χαροπαλεύει ο Γιάννης Κουκάς, που κρατούσε ένα πανό, και τον χτύπησαν με το ρόπαλο στο κεφάλι τα ΜΑΤ; «Κάθε εικοσιτετράωρο και ένας νεκρός. Στον δρόμο, στο κέντρο, στην πρωτεύουσα», σύμφωνα με ημερήσια εφημερίδα. Και σε ένα χρόνο, ογδόντα δυο δολοφονίες, μόνο στην Αθήνα.

Ανάμεσα σε αυτές, οι τρεις νέοι που κάψανε ζωντανούς στην τράπεζα Marfin. Και το «έγκλημά» τους; Δούλευαν την μέρα που οι δολοφόνοι τους απαιτούσαν να απεργούν και εκείνοι ?

Κι όλα αυτά δεν είναι τυχαία, αν υπάρχει τέτοιο πράγμα, αλλά τα προκαλούν, με συνεχώς αυξανόμενη συχνότητα, οργανωμένες ενότητες: συμμορίες, οργανώσεις ακραίων στοιχειών, ενίοτε και αστυνομικοί ή αντιεξουσιαστές, άτομα του κοινού ποινικού δικαίου.

Συμπέρασμα: στους δρόμους της Αθήνας και της Ελλάδας, ρέει άφθονο το αίμα.

Πείνα και θανατικό περπατούν αντάμα, λέει ο ποιητής. Σε ποιά, όμως, περίοδο αναφέρεται; Τότε που οι πρόγονοί μας σκοτώνονταν για να αποτινάξουν τον ξένο ζυγό, να γίνουμε Ελεύθεροι, να διαφεντεύουμε τους εαυτούς μας και τον τόπο μας.

Σήμερα όμως, διακόσια περίπου χρόνια μετά την Παλιγγενεσία; Δεν έχουμε κράτος; Χάσαμε την Ελευθερία μας, απωλέσαμε την Κυριαρχία μας;

Το είπε ο πρώτος θεσμικά υπεύθυνος για την τύχη της πατρίδας μας. Από το Καστελόριζο! Μα πώς μας βρήκε αυτός ο Όλεθρος; Έγινε πόλεμος, χύθηκε αίμα, χάσαμε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων; Κι έγιναν όλα αυτά στη εποχή των ΜΜΕ, που όλα μαθαίνονται ταυτόχρονα σε όλο τον κόσμο, την ώρα που συμβαίνουν, και εμείς οι Έλληνες δεν το πήραμε χαμπάρι; Ή μήπως παραδώσαμε την Εθνική μας Κυριαρχία αμαχητί και χωρίς διαπραγμάτευση; Που σημαίνει, ότι δεν μας έμεινε ίχνος αξιοπρέπειας!

Είναι αλήθεια ότι πριν από ένα περίπου χρόνο, ο «υπεύθυνος για τα οικονομικά» της χώρας, αναφερόταν σε κάτι παράδοξα πράγματα, μίλαγε για τιτανικούς και για πιστόλια στο κρόταφο. Ομολογώ ότι τα θεώρησα τόσο παιδαριώδη που δεν τους έδωσα καμιά προσοχή. Γιατί κανείς σώφρων άνθρωπος δεν διαπραγματεύεται υπό αυτούς τους όρους, αφού αυτό δεν είναι διαπραγμάτευση, είναι εκβιασμός! Λάθος μου μέγα! Κάποιοι το έκαναν, και εμείς λουζόμαστε τις συνέπειες?

Όμως, ποιός μας κήρυξε τον πόλεμο; Οι αγορές βέβαια, ανεβάζοντας στα ύψη τα επιτόκια και τα ασφάλιστρα κινδύνου στα κρατικά μας ομόλογα, τα spread και τα CDS. Και γι' αυτό οι ιθύνοντες θα έπρεπε να δράσουν αμέσως!

Και πόσο αμέσως έδρασε ο πρώτος θεσμικά υπεύθυνος για την διάσωση και ταυτόχρονα μοχλός κινητοποίησης της χώρας, την ώρα που όλοι, πολίτες και αγορές, προσμέναμε, από στιγμή σε στιγμή, από λεπτό σε λεπτό, να κάνει κάτι;

Όπως ανακοίνωσε το μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) Λορέντζο Μπίνι Σμάγκι (Καθημερινή 11.05.2011), έχασε πολύτιμους μήνες για την σωτηρία μας, συνεργαζόμενος με απερίσκεπτους συμβούλους από επενδυτικές τράπεζες και δικηγορικά γραφεία που είναι σε αναζήτηση προμηθειών.

Κι ο ίδιος τραπεζίτης συμπληρώνει (ΤΑ ΝΕΑ 11.05.2011), ότι συνέβαλε με την συμπεριφορά του να δημιουργηθούν μεγάλες προσδοκίες στην αγορά ασφαλιστρών κινδύνου (CDS), να παιχτούν γιγαντιαία ποσά, και να δημιουργηθεί ένα ισχυρό διεθνές λόμπυ, που πιέζει για την πτώχευση της Ελλάδος προς αποκομιδή κερδών!

Αυτά τα κάνει, Αυτός που οφείλει να μας προστατέψει από τον όλεθρο! Μήπως, όμως, οι εκπορεύσεις του είναι ο Όλεθρος;

Σε ότι δε αφορά τις συνέπειες του ολέθρου, δηλαδή της πτώχευσης, ο Μπίνι Σμάγκι επισημαίνει (Frankfurter Neue Presse, 19.04.2011):

«Η Ελληνική οικονομία θα κατέρρεε, με καταστροφικές συνέπειες για την κοινωνική συνοχή και την διατήρηση της δημοκρατίας στην χώρα». Και ο επικεφαλής οικονομολόγος της ΕΚΤ, και μέλος επίσης της Εκτελεστικής Επιτροπής της, Γιούργκεν Σταρκ στο συνέδριο του Economist στην Αθήνα το εξειδικεύει (Καθημερινή, 19.05.2011): Η αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους «αποτελεί συνταγή καταστροφής» καθώς «θα διέγραφε μέρος ή και όλο το κεφάλαιο των ελληνικών τραπεζών» και «θα υπονόμει την επάρκεια των ελληνικών ομολόγων ως εγγύηση». Είναι εντυπωσιακό πόσο τα λόγια του ποιητή ισχύουν στις μέρες μας.

Μακάρι σύντομα να ισχύσει και το «Χαίρε, ώ Χαίρε, Ελευθεριά»!

